ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΘΑΡΡΟΣ

Ἔτος Α.' Ἀριθμὸς 25 ‖ ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ‖ Ρέθυμνον 15 Ἰανουαρίου 1912

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τὸ Ἐξωτερικὸν συνδρομηταὶ τοῦ «Θάρρους» παρακαλοῦνται ὅπως ἀποστείλωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα τὰς συνδρομάς των πρὸς τὴν Διεύθυνσιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. Τὰ ὀνόματα τῶν στελλόντων τὰς συνδρομὰς των θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην αὐτήν.

Ἐντὸς δεκαπενθημέρου ἀπὸ σήμερον, τῶν συνδρομῶν οὐσῶν προπληρωτέων, θὰ ἀναγραφῶσιν ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ τὰ ὀνόματα πάντων τῶν μὴ πληρωσάντων συνδρομητῶν μας.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μετὰ τὴν σύμπραξιν καὶ τῶν ἀντεπαναστατικῶν εἰς τὴν Ἰδέαν ἡ Συνέλευσις καθῆκον ἔχει ὅπως ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας της ἀπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ ζητήματος. Ἡ μετονομασία ἢ ἡ ἀντικατάστασις τῆς παρούσης κυβερνήσεως, ἐν ᾗ περιπτώσει οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν ἢ μᾶλλον τινὲς ἐκ τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν ἐξακολουθῶσι τὴν πολιτικὴν «τῶν ἐγκυκλίων» καὶ τῶν «φιλικῶν ἐπιστολῶν» καθίσταται ἐπείγουσα τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον πρέπει πρὸ τοῦ ἔξω κόσμου νὰ φαινώμεθα πραγματικῶς ἡνωμένοι καὶ συνεπεῖς πρὸς ἑαυτούς.

⁂

Μία ἐκ τῶν βάσεων τῆς συνενοήσεως ἦτο ὅπως ἐκλεχθῇ ἴσος ἀριθμὸς ἐκλεκτόρων καὶ ἐκ τῆς Βενιζελικῆς μερίδος ὅπως ἐκ τῶν δύο ἄλλων. Μιχελιδάκη-Κουνδούρου.

Παρὰ πᾶσαν ὅμως ὑπόσχεσιν οἱ Βενιζελικοὶ ἐξέλεξαν τόσον μεγάλον ἀριθμὸν πληρεξουσίων ὥστε οὔτε τὰ ὀνόματα των νὰ δύνανται νὰ ἀναγραφῶσιν ὡς ἐκ τοῦ ὑψους εἰς ὃ ἀνέργεται ὁ ἀριθμός των.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν κάθε παρεξηγήσεως καλὸν θὰ εἶναι ὅπως περιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς των εἰς τοὺς συμφωνηθέντας οὕτως ὥστε νὰ παρουσιάζεται μία Συνέλευσις συνεδριάζουσα ἐν τάξει καὶ ἐργαζομένη εὐπρεπῶς.

Ἄλλως κινδυνεύωμεν νὰ μεταβάλλωμεν αὐτὴν εἰς ὀχλοκρατίαν ἐκ τῆς ὁποίας οὐδεμία ὠφέλεια δύναται νὰ προέλθῃ.

⁂

Λυπούμεθα μὲ τὴν ἐπιμονὴν μερικῶν ἀντιπαναστατικῶν συναδέλφων αἱ ὁποῖαι τόσον πολὺ ἔχουν εἰσχωρήσει εἰς τὰς φατρίας ὥστε ὅταν ἐξετάζωσι τὰ τῆς συμπράξεως τῶν κομμάτων νὰ φροντίζωσι νὰ ἀποδεικνύωσι τὸ ὅτι «δὲν προσεχώρησαν».

Ἐὰν ἡ σύμπραξις ἔγινε διὰ νὰ κολακεύσῃ πρόσωπα καὶ διὰ νὰ γίνουν «προσχωρήσεις, ὀπισθοχωρήσεις καὶ ἀναρριχήσεις,» αἱ ὁποῖαι θὰ καταλήξουν γνωρίζομεν ποῦ, σᾶς βεβαιοῦμεν κύριοι, ὅτι δὲν ἔγινεν ἀπολύτως τίποτα.

ΡΕΘΕΜΝΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ

Ἀφιεροῦται εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς δεσποινίδας μας.

Α.

Κάποιος ξένος κατοικῶν στὸ χωριὸ μας-μὴν ἐξαφθῆτε παρακαλῶ διὰ τὴν ὀνομασίαν-μοῦ ἔλεγε τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιᾶς ποῦ κάμποσαι κυρίαι εἶχαν τὴν εὐγενικὴν φιλοσύνην νὰ κατέβουν εἰς τὴν ἀγοράν.

—Μὰ βγαίνουν ἡ γυναῖκες Σας ν[illegible] τοὺς δρόμους; Σὲ βεβαιῶ φίλε μου ὅτι ἐγὼ [illegible] τόξερα. Μέχρι σήμερον-κι' ἔχω κάμει ἀρκετὸ καιρὸ ἐδῶ- μόνον ὄπισθεν π α ν τ ζ ο υ ρ[illegible]ων διέκρινα μερικὲς σιλουέτες γυναικῶν κ[illegible] καμμιὰ φορὰ καὶ ὄπισθεν ἀνοικτοῦ παραθύρου ὁπότε εἰς τὸ δεύτερο κύταγμα ποῦ θὰ κάμῃ κ[illegible]νας ἀποσύρωνται ὁ λ ο τ α χ ῶ ς.

Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εὑρέθην πρὸ ἀδιεξόδου· δὲν εὕρισκα τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν διὰ νὰ ἀποστομώσω τὸν ἀγαπητόν φίλον διότι ἐγνώριζα τὸ δίκαιόν του. Εὐτυχῶς ἐξηκολούθησε ἀμέσως.

—Γιατὶ δὲν βγαίνουν ἐδῶ, στὴν ὁδὸν Τσάρου ὅπου μπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνας ὥμορφος χειμωνιάτικος περίπατος, ἀφ' οὗ ὑπάρχει μάλιστα καὶ τὸ ὡραῖο Ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Παπαβασιλείου—εἶδος Καλογρίου—διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν; Ἔξω ἔχετε εὔμορφες ἐξοχὲς ἐν τούτοις μένουν ἔρημοι καθ' ὁλοκληρίαν. Οἱ χοροὶ καὶ αἱ ἐστερίδες ἔχουν πάρει διαρκὲς «φύλλον πορείας» ἀπ' ἐδῶ. Καὶ στὸ τέλος ἡ σοβαρότης ὅλων σας-ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν-ἀναμεταξύ σας, ἡ φαρισαϊκὴ ὑποκρισία καὶ ὁ ἔσχατος ἰησουϊτισμός.

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος εἶχε πάρει τὸν κατήφορον. Ὁ Φιλιππικὸς του κατὰ πάντων ὑμῶν καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῶν γανουμιζεσῶν θηλυκῶν εἶχε φθάσει εἰς τὸ ζενίθ του καὶ ὡς ὄντως Ρεθεμνιώτης ἔπρεπε νὰ δικαιολογηθῶ. Καὶ πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ἠθικὴ ἀγκυραν-σωτηρίας.

—Δὲν ἔχεις δίκαιον φίλε μου-ἀπήντησα-τὰ γενόμενα, δὲν γίνονται οὔτε ἀπὸ Φαρισαϊκὴν ὑποκρισίαν, οὔτε ἀπὸ ἔσχατον ἰησουϊτισμόν: Ἁπλούστατα γίνονται ἀπὸ μιὰ κακὴν συνήθειαν, ἀναχθεῖσαν εἰς περιωπὴν ὥστε νὰ καταστῇ ἔθος καὶ τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον νομίζω ὅτι λέγει, ὅτι τὸ ἔθος ἑνὸς τόπου εἶναι νόμος.

—Ὁ ὁποῖος δὲν ἰσχύει ὅμως ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ τόπου-προσέθηκεν ὁ ἀκούραστος συνομιλητής μου-διότι ἄλλως δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω πῶς Σεῖς οἱ ἴδιοι γίνεσθε οἱ πρῶτοι κοινωνικοὶ ἄνθρωποι εἰς ἄλλας σωφραζετιστικὰς κοινωνίας καὶ πῶς αἱ κυρίαι σας, αἱ ὁποῖαι σήμερον κρύπτονται ὄπισθεν τῶν παντζουρίων, διακρίνονται ἀλλοῦ, εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰς κοσμικὰς συναθρίσεις.

Αὐτὸ θὰ πῇ κύριε ἢ ὅτι θέλετε νὰ ὑποκρίνεσθε ἢ ὅτι σᾶς λείπει ὁ **ἀέρας**-ὅπως λέει ὁ κόσμος--καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ τὰ δύο διορθώνονται. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν ἐὰν ἀπορρίπτοντες τὴν μάσκαν μάθετε ὁποῖοι εἶσθε, εἰς τὴν δευτέραν ὅταν συναναστρεφθῆτε λίγο. Καὶ τὰ δύο ἐξαρτῶνται ἀπὸ σᾶς τοὺς νέους· ἀρέσατε τοὺς γηράσαντας, «ἄφετε τοὺς νεκροὺς θάπτειν τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς» λέγει μιὰ παροιμία καὶ εἶναι σωστή.

Οἱ νέοι ἐγεννήθησαν γιὰ νὰ γλεντήσουν, νὰ χαροῦν, νὰ ἀγαπήσουν, νὰ νοιώσουν βαθειὰ «τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς».

Ἀλλοίμονο ἐὰν ἀρχίσετε ἀπὸ σήμερο ἐσεῖς νὰ σοβαροῦποιοκρίνεσθε καὶ τὰ γεροντόπαιδα νὰ διορθώνουν τὴν προῖκα τους στὸ γυναικωνίτη. Ὅταν θὰ νοιώσετε τὸν κόσμο ἢ ἄσπρες τρίχες θὰ κοσμοῦν τὸ κεφάλι σας κι' τότε. . .

Καὶ ὁ συνομιλητής μου ἄφησε ἀτελείωτη τὴν πολλὰ σημαινουσαν φράσιν του.

Μ. ΒΡΥΣΙΝΑΣ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ

Πολλάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν ἐρρίφθησαν μύδροι κατὰ τῆς κοινωνίας μας τῆς ὁποίας τὰ μέλη φροντίζουν νὰ περικλείωνται ὅσω τὸ δυνατὸν περισσότερον στὰ σπήθια των ἀποφεύγοντα τὰς μεταξύ των δημοσίας συναναστροφάς. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἄτοπον ἦλθε νὰ τὸ παραμερίσῃ ἡ κ Ἀμαλία Ζαννιδάκη ἡ διευθύνουσα ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην τὸ γνωστὸν Ἐκπαιδευτήριόν της. Ἐκάλεσε δέκα--δεκαπέντε ὁμοφύλους της καὶ τῶν εἶπε:

—Βρὲ παιδιὰ δὲν ἐρχόμαστε νὰ κάμουμε κάτι τι; Νὰ διοργανώσωμε ἕνα λαχεῖο καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦ θὰ εἰσπραχθοῦν νὰ διαβάζουν κάμποσα παιδιὰ ἄ π ο ρ α.

Καὶ αἱ ὁμόφυλές της κ ὑποφαινόμενε, ποῦ ὅλο καὶ σοῦ φαίνονται πῶς εἶναι γεμάτες ἀπὸ ταρτουφισμὸ, ἐδέχθησαν πολὺ εὐχαρίστως νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των, ὥστε καὶ σένα μὲ ὅλους τοὺς ὁμοφρονοῦντας σου νὰ κάμουν νὰ περάσετε ἕνα ἀπόγευμα τόσω εὔμορφα καὶ ὁ κ τ ὼ παιδιὰ ἄπορα νὰ φοιτήσουν στὸ σχολεῖο τῆς κ. Ζαννιδάκι.

Καὶ ἔτσι μᾶς παρουσίασαν τὴν αἴθουσαν τοῦ Πριγκηπος κέντρον γενικῆς συναθροίσεως. Καὶ ἀφίνοντες τὸν κόσμον τῶν θεατῶν ποῦ ἐπλημμύριζε τὴν αἴθουσαν ἂς ἴδωμεν πῶς χωρὶς παράπονα εἰσεπράχθησαν πάνω ἀπὸ τριακόσες δραχμὲς: Στὴν εἴσοδο ἡ κυρία Ἰακίνθη Καυγαλάκη διευθύνει τὸ πρῶτο κυτίον. Τριάντα λεπτὰ παρέχουν ἐλευθέραν εἴσοδον. Παραμέσα ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τῆς αἰθούσης...ἐδρεύει: τὸ ψάρευμα. Μὲ εἴκοσι λεπτὰ γίνεσθε κάτοχος μιᾶς κουβαρίστρας ἢ ἑνὸς κονδυλοφόρου. Διευθύνουν αἱ δεσποινίδες Αἰμιλία Ἀγγελίδου, Βασιλικὴ Κουντάκη καὶ Μαρία Γαλάνη. Πρὸς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ἐκ τριῶν κληρωτίδων ἐξάγονται διαρκῶς ἀριθμοὶ καὶ ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Μαρίας Α. Σαουνάτσου, Εὐαγγελίας Μ. Πετυχάκι, Μαρίας Μιχελιδάκι, Ἑλένης Δρανδάκι, Ἐρασμίας Α. Σαουνάτσου, Πανωραίας Φουρναράκι, Χρυσῆς Μ. Πετυχάκι, Γεωργίας Μιχελιδάκι, Ἀμαλίας Ἀγγελάκι, Ἐλευθερίας Χαλκιαδάκι, Εὐαγγελίας Βεβελάκι Αἰκατερίνης Φουρναράκι καὶ Μαρίας Βεβελάκι κλπ. ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κυριῶν Ἀργυρῆς Βαλαρῆ, Καλλιόπης Χ. Σταματάκι καὶ Ἑλένης Βεβελάκι σᾶς δίδονται τὰ κληρούμενα ἀντικείμενα.

Σὲ λίγο τελειώνει τὸ λαχεῖον διὰ νὰ ἰδοῦμε τοὺς μικροσκοπικοὺς μαθητὰς τῆς κ. Ἀμαλίας, χορεύοντας ἐξόχως ὡραῖα, πόλκαν, βάλς καὶ κατρίλλιες ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ βιολιοῦ, ἐκφωνοῦντας ποιήματα καὶ ἐν γένει διεγείροντας τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ ἀκράτητα χειροκροτήματα πάντων.

Καὶ ἡ ὡραία αὐτὴ ἀπογευματινὴ ἡ ὁποία κατηυχαρίστησε πάντας τόσον, ὥστε νὰ ἐπαναλειφθῇ τὴν 30 Ἰανουαρίου ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ τῶν Τεσσάρων Μαρτύρων, ἔλαβε ὑπὸ τὰ ἀτελεύτητα συγχαρητήρια πρὸς τὴν κ. Ἀμαλίαν Ζαννιδάκι, τὰς δεσποινίδας Εὐαγγελίαν Βεβελάκι καὶ Αἰκατερίνην Φουρναράκι διδασκαλίσσας τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τὰς συνδραμούσας τὸ ἔργον.

Μ. ΒΡΥΣΙΝΑΣ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ τῆς Πόλεως Ρεθύμνης καὶ τῆς Ἐπαρχίας νὰ καταβάλλωσιν εἰς τοὺς κατὰ τόπους Εἰσπράκτορας μας τὰς συνδρομάς των, ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ τὰς ζητήσωμεν διὰ τῆς Δικαστικῆς ὁδοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΙΟΣ καὶ ΘΥΓΑΤΗΡ

ΕΓΩ θὰ διηγηθῶ εὐχὶ μῦθόν τινα, ἀλλὰ μικρὰν ἀληθῆ ἱστορίαν. Ἂς κρίνωσι ὅσοι ἀναγιγνώσκεται μου κατὰ πόσον αὕτη σχετίζεται πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς παρούσης ἐκδόσεως κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Ὅτε ἦλθον εἰς Ἀθήνας κατῴκησα ἐν τῷ μεσαίῳ πατώματι οἰκίας τινὸς τοῦ Γερανείου.

Ἐν τῷ ἄνω διαμερίσματι, διέμενεν ἠδὺς ἀνώτερός τις ἀξιωματικὸς λαμπρὰν ἔχων περιουσίαν καὶ λαμπρότερον ὄνομα. Τοῦτο τὸ ἔμαθον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐρωτήσας ἐκ περιεργείας, ἕνεκεν τῶν συνεχῶς σταθμευόσεων μεγαλοπρεπῶν ἁμαξῶν πρὸς τῆς κοινῆς μεγάλης θύρας καὶ τῶν πολλῶν ἐπισκέψεων ἃς ἐποίουν τῷ συνοίκῳ μου τὰ ἐπισημότερα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ἦτο δὲ καθ' ὅλα ἄξιος τῶν ἀπονεμομένων αὐτῷ τιμῶν ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος, διότι καὶ εὐγενὴς καὶ προσηνέστατος ἦτο, καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον εὐπαιδεύτων καὶ διακεκριμένων τοῦ κλάδου του. Ὅτε δὲ ἠτένιζον πρὸς αὐτὸν ἀνέβρισκον ἐν τῷ βλέμματι του ἀκτίνας τινὰς τῆς θαυμασίας ἐκείνης αἰγλης ἣν δοξάζομεν ὅτι κληρονομοῦσι μετὰ τοῦ ὀνόματος τὰ τέκνα τῶν πρωταθλητῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Τοῦ ὑπογείου ἐν τούτοις ἠγνόουν ἐπὶ μῆνας ὅλους τίνες ἦσαν κάτοικοι. Μοῦ εἶχε εἴπει, ὁ οἰκοδεσπότης νομίζω, ὅτι ἐν αὐτῷ κατῴκει πτωχή τις γραῖα· ἀλλὰ τὸ ἐπίθετόν της τόσω ἦτο συνήθως ὡς συγκείμενον ἐξ ἑνὸς βαπτιστικοῦ ὀνόματος καὶ μιᾶς καταλήξεως ὥστε οὔτε τὸ ἀνεμνήσθην ἔκτοτε. Ἄλλως τε οὐδεὶς εἰσήρχετο ἢ ἐξήρχετο ἐκεῖθεν, οὐδένα δὲ λόγον ἐκπεριεργείας ἔδιδε ποτὲ ὁ ἀπέριττος καὶ ἤρεμος βίος τῆς ἀγαθῆς πρεσβυτίδος.

Καὶ ἂν νύκτα τινὰ τοῦ χειμῶνος, καθ' ἣν ὁ ἄγριος βορρᾶς κατετάρασσε τὸν οἶκον ὅλον, δὲν ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ μεσαίου γραῖα ἐπίσης ὑπηρέτριά της, ἵνα μὲ δάκρυα καὶ λυγμοὺς παρακαλέσῃ τινὰ ἐξ ἡμῶν νὰ κατέλθῃ διότι «ἡ κυρά της ἦτανε βαρεμένη καὶ ἐψυχορροοῦσε» θὰ ἠγνόουν ἴσως δεῦρο παντὸς ὅτι ἐκεῖ κάτω, ἐν τῷ σκοτεινῷ ὑπογείῳ κατῴκει ἡ θυγάτηρ τοῦ ἥρωος δέκα μαχῶν, τοῦ ἀτρομήτου στρατηγοῦ Α. ὁ τὸ ὄνομα ἔψαλλον οἱ ποιηταὶ καὶ τὰ ἔργα ὕμνησεν ἡ ἱστορία.

—Ἄχ πέθανε ἡ καϋμένη μου ἡ κυρά μου ἐμονολόγει ὀλοφυρομένη ἡ δύσμορφος θεράπαινα. Πέθανε γιατὶ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ βαστάσῃ τὴ δυστυχία. Σὲ τέτοια ἡλικία ἀλλῆς ἔπρεπε νὰ εἶναι κι' ἀλλῆς ἤταν. Τὸ κατάλαβα ἐγὼ ἀπὸ χθὲς πῶς θὰ τὴν περνοῦσε τὴ νύκτα.

. . .Ἄχ κυρά μου, μὴ τὸ σεντόνι κενοῦ γιο δὲ σοῦμεινε γιὰ σάββανο . . . Τώρα θὰ τὸ πῶ πῶς ἤσουνε τοῦ στρατηγοῦ ἡ κόρη, ποῦ τὸ κρύβαμε γιατὶ δὲν ἤθελες ν' ἀκούεται. Θὰ τὸ πῶ τώρα, γιὰ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος, πῶς ἐπέρασε τὰ ὑστερνὰ τη μιὰ ἀρχόντισα ὡσάν καὶ λόγιου σου, ποὺ ἔδινε ὁ πατέρας σου μὲ τὰ σακκουλία τ φλουρὶ στὴν ἐπανάστασι. Θὰ πῶ, πῶς σοῦκοψαν τὴ σύνταξι σὰν ἐπαντρεύτηκες καὶ πῶς σοῦ ἔστειλαν βοήθεια ἕνα εἰκοσιπέντε χτάρι σὰν ἐχήρεψες κ' ἔμεινες μονάχη μὲ τὸ ἐρόμο. . . . Κυροῦλα μου, ἀγαπημένη μου κυρά, γιατὶ νὰ ζήσω. τὶ νὰ κάμω πλέον ἐγὼ χωρὶς νὰ σοῦ δουλεύω;

Τί ἔχω γιὰ νὰ ζήσω; . . .

Εἰς ἑκάστην φράσιν εἰς ἕκαστον ὀδυνηρὸν παράπονον, νέα ἀνέβλυζον δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀτυχοῦς. Ὁτέ περιεπτύσσετο τὴν νεκράν, ἔτε κατεφίλει καὶ κατέβρεχε μὲ δάκρυα τὰς ἐσταυρωμένας χεῖρας